

*N:o 85.**Af Herr Lasse Jönsson: Om anslag till fiskbåthamnar vid fiskeläget Brantevik.*

Af de inom vårt land varande olika näringsgrenar finnes en, som hitintills torde varit allt för litet uppmärksammas och understödd, nemligen fiskerinäringen, ty utom en och annan reglementarisk bestämmelse vid fiskets utöfning, är föga gjordt för denna närings upprätthållande och utveckling. Såväl Kongl. Landtbruksakademien som de Kongl. Hushållningssällskapen hafva mera rigtat sin verksamhet åt jordbruksnäringarnes olika grenar. Följderna deraf visa sig i ett ständigt tillbakagående, i den fiskeriidkande befolkningens torftiga ställning, samt svårigheten för den jordbrukande befolkningen att erhålla de förut vanliga och rikliga behofven af sill och torsk m. m. uppfyllda.

Fiskeribefolkningens yngre medlemmar hafva kommit att inse sin mödosamma, farliga och litet lönande ställning och derföre i massor öfvergifvit sina fäders yrke för att som sjömän eller andra yrkesmän komma i åtnjutande af en mindre mödosam och mera inbringande sysselsättning.

En af de orsaker, som mest bidraga till detta beklagliga förhållande, är bristen på nödiga båthamnar vid våra fiskelägen. I saknad af ekonomisk förmåga att uppbygga eller ens att reparera eller förbättra de af sjön skadade eller förstörda hamnarne, måste fiskarena vid hemkomsten från sina sjöfärder företaga det mödosamma arbetet att uppdraga båtarne på land, för att undvika dessas sönderkrossande af strandsvallet; hvilket arbete är en synnerlig skräck för de yngre fiskarena och ett hinder mot större och sjödugliga båtars anskaffande.

Den 13 November 1872 förstördes de flesta båthamnar och vågbrytare vid fiskelägena i Skånes östra och södra kuster, och sedan dess hafva få eller inga af dessa kunnat förbättras eller upprättas i sitt förra skick. Bland de fiskelägen,

som hårdast drabbats af denna olycka, är Brantevik, beläget i Cimbris och Nöbelöfs socknar af Kristianstads län, med en befolkning af 720 personer, hvaraf 76 fiskare, hvilka innehafva 19 större och 33 mindre fiskarebåtar.

I Februari 1874 upprättade chefen för södra väg- och vattenbyggnadsdistriktet, Majoren Herr A. Remmer, ritning och kostnadsförslag till iståndsättande af tvenne båthamnar derstädes, och i betänkandet dertill yttrar han bland annat: "Vägbrytaren synes vara grundlagd dels på förtimrade sänkkistor, dels "a pierres perdues", hvartill användts mycket stora rullstensblock. Det oakadt är förstörelsen af sjön så genomgående och grundlig, att hela denna arm liknar ett af naturen danadt stenref" — — — "att fiskelägets vara eller icke vara i hufvudsak beror på en säker hamn torde lika litet kunna bestridas, som det är säkert, att dess invånare ej utan bidrag af allmänna medel mägta sjelfva bekosta de af mig föreslagna skyddsåtgärderna, hvarföre jag också lifligt tillstyrker, att sådana bidrag måtte dertill lemnas".

Då detta Herr Major Remmers förslag uppgick till den betydliga summan af tretiotvå tusen kronor, ansågo samhällsmedlemmarne sig icke våga hos Kongl. Maj:t begära ett så stort anslag, dels derföre att de fruktade att i likhet med en del andra komuner, som erhållit statsanslag, de möjligen vid beviljande af detta skulle blifva ålagda att med hälften deri deltaga, hvilket de i sin medellöshet omöjligen kunnat uppfylla, dels ansågo de att efter deras anspråk och behof fullt lämpliga hamnar vida billigare böra kunna åstadkommas, om de endast mot redovisningsskyldighet erhöilo, för en gång, ett penningeanslag af sextusen kronor, till inköp af erforderlig byggnadsmateriel, hvarvid de med beredvillighet ville åtaga sig sjelfve att utan ersättning verkställa allt dervid förekommande arbete. Dessa uttalanden hafva de enhälligt gjort inför kommunalstämmans ordförande. Lifligt intresserande mig för denna fiskarens lifsfråga, och i allo delande denna nyktra, redliga och arbetsamma befolknings uttalade önskan, särdeles som jag är fullt förvissad om, att dessa begärda medel blifva samvetsgrant använda och redovisade, äfvensom med fästadt afseende på den besparing som härigenom uppkommer; och då jag derjemte är i mångårig erfarenhet om denna befolknings praktiska arbetsduglighet i denna gren, är jag äfven fullt öfvertygad om här ifrågavarande hamnarbetets solida utförande och vågar derföre vördsamt anhålla,

det Riksdagen täcktes bevilja ett anslag af sextusen kronor till fiskbåthamnar vid fiskeläget Brantevik i Kristianstads län.

Stockholm den 27 Januari 1876.

Lasse Jönsson.